

bij hem zouden zijn komen inwonen, de bemoeilijking en belemmering van alle werkzaamheid en — op het eind — de honger en de koude, nadat de laatste restjes zuinig gespaarde brandstof hem ontnomen waren, dat alles heeft hij blijmoedig getrotseerd.

Maar na de gedwongen evacuatie uit Bloemendaal, die hem losrukte uit z'n huis en van zijn Hof, heeft die spreekwoordelijke onbekommerde blijmoedigheid de strijd tegen de door koude en ontbering verergerende hartkwaal niet kunnen volhouden.

Ons past grote dankbaarheid voor de rijkdommen, materiële en morele, die hij ons nagelaten heeft en voor het lichtende en verplichtende voorbeeld ons gesteld in leer en in leven, in eervolle strijd en in liefdevolle overgave aan het gestelde ideaal.

Ieder van ons zal maar een klein gedeelte van zijn veelzijdige levenswerk en slechts op beperkte wijze kunnen nawerken en voortzetten, maar met goede courage en in goede samenwerking kunnen wij allen, zijn vrienden, vereerders, leerlingen en navolgers te zamen toch zeker zorgen, dat wat hij gewrocht heeft, in stand blijft, en dat zijn streven in diverse richting doorwerkt, tot heil van het Nederlandse land en tot verhoging van het levensgeluk van het Nederlandse volk.

J. HEIMANS.

❧ ❧ ❧

TER HERINNERING AAN Dr. JAC. P. THIJSSE.

Bij het weder verschijnen van De Levende Natuur is het mij een behoefte nog een woord van dank te wijden aan den onvergetelijken oprichter Dr. Jac. P. Thijssse, die helaas dit heuglijke feit niet meer mag beleven.

In de vele jaren, dat ik het genoegen mocht smaken met Dr. Jac. P. Thijssse samen te werken en met hem om te gaan, was hij voor mij steeds een oudere vriend in wien mij in het bijzonder trof zijn beminnelijk karakter als mens van grote hartelijke opgewektheid en van grote buitengewone geestesgaven.

Een overheersende trek bij hem was zijn grote liefde tot de Nederlandse bodem en alles wat daarop leeft. Steeds opnieuw werd ik getroffen door de vele nieuwe plannen, die hij maakte en waarmede hij tot het laatste ogenblik is doorgegaan.

Hoe dikwijls kwam hij, vroeger vergezeld van wijlen zijn onvergetelijken vriend E. Heimans, op mijn kantoor om nieuwe plannen te ontvouwen. Dorre zakelijke besprekingen waren daarbij buitengesloten en indien men voorzichtig bezwaren opperde tegen al de nieuwe plannen, lachte hij die bezwaren weg.

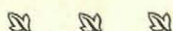
Hoe dikwijls is het niet voorgekomen, dat Thijssse bij dergelijke besprekingen zeide: „Eigenlijk moesten wij . . . , maar daar is het nu nog geen tijd voor, dat komt pas over een jaar aan de beurt”. En dan liet hij deze plannen ook niet meer los en inderdaad kwamen zij tot uitvoering.

Thans, dus reeds twee jaren na het overlijden van Dr. Jac. P. Thijssse, mis ik dan

ook nog dikwijls zijn brieven op mijn schrijftafel, welke steeds even opgewekt waren geschreven in zijn groot en duidelijk schrift.

Enkele van de laatste plannen van Dr. Jac. P. Thijsse, in het bijzonder die betreffende De Levende Natuur zijn mij bekend, en ik hoop er in te slagen, deze plannen zo goed mogelijk in overeenstemming met zijn bedoeling tot uitvoering te brengen.

S. VERSLUYS.

GLANSKOP.

Prompt strijk en zet omstreeks 15 Augustus komt het paartje Glanskopmeezen zich melden op Binnenduin. Dadelijk vestigen zij zich in het vogelhoekje en loeren naar de hennepnetels. Die zijn er altijd, nu wat meer, dan wat minder; ze hebben er in de laatste tien jaren nooit ontbroken. In het midden van Augustus is hun eerste bezending vruchten aan het rijpen en de voortgezette bloei alweer ingezet. Dat is het aardige van Augustus, jaar in jaar uit vertoonen de verschijnselen van groei en bloei een aantrekkelijke bestendigheid. Strengere winters veroorzaken gedurende de eerste helft van het jaar veel vertraging en zachte winters (vooral eenige achtereën) veroorzaken in lente en voorzomer menig opzienbarend anachronisme, maar dat raakt in Juli al aardig uitgeraasd en zoo krijgen we dan voor Augustus en zelfs voor September een heel behoorlijk aantal „vaste datums”.

De Glanskopjes weten dat ook. Evenals de meeste meezen beschikken ze over een geestes-faculteit, die we zouden kunnen vergelijken met ons geheugen: besef van tijd en besef van plaats. En zoo „weten” ze dan dat ze, om een behoorlijk kwantum hennepnetelvruchtjes tot hun beschikking te krijgen, omstreeks 15 Augustus op Binnenduin moeten zijn in de Vogelhoek.

Die Vogelhoek is niet groot, op zijn best honderd vierkante meter, maar het is een ondoordringbare wildernis van hondsroos, kamperfoelie, bramen, klimop, meidoorn, buksboom, cypres, brandnetels, koekoeksbloemen, gouwe, lelietjes van dalen, boschandoorn, hennepnetel, enz.

Als er niet genoeg hennepnetel is, dan vergenoegt de Glanskop zich met boschandoorn en ook andere Labiaten. Maar de hennepnetel is hem het liefst, wat wel vreemd lijkt, want hij moet toch wel last krijgen van die stekelige kelkpieken. Ook kan hij dikwijls niet genoeg houvast vinden op de nog al tengere plant en dan staat hij eerst een poosje te bidden eer hij neermikt op het begeerde hapje. Die vruchtjes zijn tamelijk groot en dus wel de moeite waard. En wij, wij kunnen ons niet zat zien, aan de vlugge en vlotte acrobatiek van deze prachtige vogeltjes, de vlugste van al die zoo vlugge meesjes.

Zij hebben altijd haast en gunnen zich nauwelijks tijd om te lokken of te zingen. En als zij dat dan toch eenmaal doen, dan gaat het alweer in duizelingwekkend tempo en verbijsterende afwisseling, soms ook weer met fijne uithaaltjes, die haast rustig lijken.

Ze zingen en lokken het heele jaar door met misschien een stille periode in Juli en het allerdrukst in April en weer in September. Het is wel aan te raden die zang nog eens goed te bestudeeren, want die helpt ons wel het meest om onze Glanskop te onderscheiden van de Matkop. Vijftig jaar geleden maakten wij ons daarover weinig zorgen en we noemden beiden zonder onderscheid „Zwartkopmees”, zonder er erg in te hebben, dat de Zwartkopmeezen in de buurt van Amsterdam andere geluiden maakten dan de Hagenaars. Het is niet alleen een kwestie van dialect; ze spreken een geheel andere taal. De Amsterdammer kondigt zijn aanwezigheid aan met een nog al ruw, gerekt pèh, pèh, pèh: drie lettergrepen in twee seconden. Meestal blijft het bij drie lettergrepen, maar soms brengt hij het wel tot zes of zelfs zeven. De Hagenaar zegt: etsi — det det det det det: het voorslagje een halve seconde, daarna iets minder dan een halve